

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 listopada 2020 r.

Pozycja 378

POSTANOWIENIE z dnia 10 września 2020 r. Sygn. akt Ts 162/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Ł.P. w sprawie zgodności:

§ 14 ust. 1 pkt 3 w związku z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) w zakresie, w jakim przepisy te przewidują w sprawach z zakresu ochrony zdrowia psychicznego stawkę maksymalną opłaty za czynności adwokackie w wysokości 240 zł plus podatek VAT, z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 25 października 2019 r. (data nadania) Ł.P. (dalej: skarżący) – adwokat działający we własnym imieniu – wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

1. Skarżący reprezentował z urzędu Ł.Z. w postępowaniu w sprawie zasadności jego dalszego pobytu w Zakładzie Opieki Leczniczej w C. W sprawie odbyło się kilka rozpraw, sporządzono trzy opinie, wymieniono liczne pisma procesowe, skarżący sporządził apelację.

Sąd Rejonowy w L. z siedzibą w Ś. IV Wydział Rodzinny i Nieletnich postanowieniem z 1 marca 2018 r. (sygn. akt [...]) przyznał skarżącemu od Skarbu Państwa kwotę 240 zł plus podatek VAT tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie Ł. Z. z urzędu.

Na skutek apelacji o zmianę orzeczenia o przyjęciu do domu pomocy społecznej, Sąd Okręgowy w L. III Wydział Cywilny Rodzinny, postanowieniem z 24 maja 2019 r. (sygn. akt [...]), zmienił zaskarżone orzeczenie i przyznał skarżącemu od Skarbu Państwa wynagrodzenie w kwocie 180 zł plus podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Skarżący wniósł zażalenie w odniesieniu do przyznanej mu kwoty wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy w L. III Wydział Cywilny Rodzinny postanowieniem z 30 września 2019 r. (sygn. akt [...]) oddalił zażalenie.

2. Skarżący uważa, że przyznanie kwoty 180 zł plus podatek VAT jako wynagrodzenie za drugą instancję, mimo że jest zgodne z przepisami, jest jednak zupełnie nieadekwatne do nakładu pracy pełnomocnika i do wagi sprawy. Ograniczenie wynagrodzenia do podanej powyżej kwoty uważa za błędne i naruszające jego prawo majątkowe w postaci prawa do godnego wynagrodzenia za pracę.

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 7 stycznia 2020 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej.

4. Pismem z 30 stycznia 2020 r. (data nadania) skarżący odniósł się do zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub inny organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach, prawach lub obowiązkach określonych w Konstytucji. Skarga konstytucyjna jest nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności lub praw, którego merytoryczne rozpoznanie uwarunkowane zostało spełnieniem przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiom, szczególnie tym, które wynikają z Konstytucji, a także, czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 53 ust. 1 u.o.t.p.TK.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia wymagania formalne, uzasadniające przekazanie jej do oceny merytorycznej.

2.1. Skargę sporządził adwokat działający we własnym imieniu.

2.2. Postanowienie Sądu Okręgowego w L. III Wydział Cywilny Rodzinny z 30 maja 2019 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocne i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi, zastrzeżony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, ponieważ postanowienie Sądu Okręgowego w L. zostało doręczone skarżącemu 8 października 2019 r. Od tej daty rozpoczął się bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. Skarga została wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego 25 października 2019 r. (data nadania).

2.4. Przedmiotem skargi jest przepis rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18) we wskazanym w skardze konstytucyjnej zakresie.

2.5. W skardze konstytucyjnej przedstawiono stan faktyczny sprawy (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p.TK), określono przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK), wskazano przysługujące skarżącemu konstytucyjne prawa i sposób, w jaki zostały, jego zdaniem, naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), a także uzasadniono sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

3. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia wymagania formalne, wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 i art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, co uzasadnia nadanie jej, na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK, dalszego biegu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił, jak w sentencji.